

Ukrainian Orthodox Church of Canada Українська Православна Церква в Канаді L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**18-та Неділя по
П'ятидесятниці:
Справжня свобода!**

**Eighteenth Sunday after
Pentecost:
Real Autonomy!**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
kutash@unicorne.org

У сьогоднішній Євангелії (Луки 5:1-11) ми чуємо, як Ісус допоміг рибалкам здобути величезний улов риби після того, як вони цілу ніч натрудилися даремно. Як же це їх здивувало! Це їм була ознака, що вони - в присутності Божества. Хто ж, як не Бог, міг би був їм дати такий колосальний улов, тоді коли вони не могли були зловити нічого, не зважаючи на їхній немалий рибальський досвід та здібність?

Ми поміщуємо тут священне зображення другого чудесного улову риби Учнями - після Христового Воскресення (Івана 21:1-21). Такий улов переконав Петра, який вже мав досвід з цього першого чудесного улову, що цей Чоловік, що стояв на березі Тиверіядського Озера і сказав їм знову закинути мережі після марного цілонічного труду – то Сам Воскреслий Господь. Цю картину намалював український митець Василь Нестеренко (він народився в Павлограді в Дніпропетровській області), а знаходиться вона в трапезні Кафедрального Собору Христа Спасителя в Москві. (Дивний збіг у тому, що у митця те ж саме ім'я, що в білоруського ядерного науковця, який

In today's Gospel (Luke 5:1-11) we hear how Jesus helped the fishermen get a huge catch of fish, after they had laboured all night in vain. They were amazed by this! It was a sign to them that they were in the presence of Divinity. Who else but God could give them such a huge catch when they had not been able to get anything at all, experienced fishermen though they were.

We have reproduced here a sacred painting of the other miraculous catch of fish by the Disciples after Christ's resurrection (John 21:1-21). This catch assured Peter, who had experienced the wonder of that first miraculous catch, that the Man who stood on the shore of Lake Tiberias and told them to let down the nets once more after a night's vain labour – was indeed the Risen Lord. This painting is by the Ukrainian artist Vasyl' Nesterenko (born in Pavlohrad in the oblast of Dnipropetrovs'k) and is found in the refectory of the Cathedral of Christ the Saviour in Moscow. (By an odd coincidence the artist has the same name as the Belarusian nuclear scientist born in Krasnyy Kut in the Luhans'k

народився в Красному Куті в Луганській області, і був героєм тривалого зусилля захистити й допомогти людям, що знаходилися під загрозою наслідків Чорнобильської катастрофи.)

Симон Петро пережив відкриття, викликане цим чудом, про те що Христос - дійсно Бог в той сам час, що Він і справжня Людина, як вибух у його душі! Він припав до ніг Ісуса і став благодати Його, щоб Він відійшов від нього, бо ж у Його присутності Петрова гріховність видавалась йому нестерпною. Він наче б то боявся, що святість Ісуса вплине на нього так, як вогонь на метелика – що вона його просто *спалить!* Та по цьому моторошному усвідомленню наступило також відкриття Божественної Любові: Петро відчув, що Христос його приймає, його заспокоює і заохочує його зростати. Бо ж у майбутньому, сказав Ісус, Петро має стати ловцем людей. Він, як і всі решта Учнів, буде проводити людські душі до Царства святості й світла.

Ця чудова подія показала Учням - і нам - наскільки треба нам Божої помочі. Ми маємо вміння, освіту й досвід, але без Божого благословення та провидіння жодна з них не достатня, щоб досягнути того, чого нам потрібно. Ми мусимо чинити все, що тільки можемо зі своєї сторони і не надіятись на те, що щось нам упаде прямо в горщик. Це не такий світ, в якому винагороджують ледачих. Коли приходять час розплатитися, то ледачі та недбалі часто знаходять, що вони – без грошей і без надії. Це ж - правда, але правдою рівночасно є й те, що це -світ, в якому нам потрібно Бога! Ми мусимо співдіяти – працювати разом з Ним – щоб здобувати успіх та просуватися вперед.

Чимало людей, особливо з-поміж нас, з Християнською спадщиною, так уже привикли до подібних висловів, що вони нам звучать, як нудна банальна фраза. Вже й не зупиняємось, щоб

oblast who was a hero of the ongoing struggle to protect and help the people endangered by the Chornobyl' catastrophe.)

For Simon Peter the discovery, brought about by this miracle, that Christ is truly God as well as truly man, was like an explosion in his soul! He fell down at Jesus' knees and begged Him to leave because, in His presence, Peter's sense of his sinfulness was more than he could bear. He seemed to fear that Jesus' holiness would have upon him the same effect a flame has upon a moth - that it would simply *burn him up!* This frightening realization was then followed by the revelation of Divine Love: Peter found himself accepted by Christ, comforted by Him and encouraged to keep on growing. For one day, said Jesus, Peter would be a fisher of men. He, and all the other disciples, would be guiding human souls into the Kingdom of holiness and light.

This wonderful event showed the disciples - and us - how much we need God's help. We have our skill, our education and experience, but without God's blessing and providence none of these are enough to achieve what we need. It is obvious that skill and education, experience and hard work are important. We must do all we can on our part and not simply rely upon things falling into our laps! This is not a world where laziness pays off. When it is time to pay the piper, lazy and careless people usually find themselves penniless and hopeless. This is true, but equally true is the fact that this is a world where we need God! We must cooperate - work together with Him - in order to succeed and get ahead.

Many people, especially those of us who have a Christian heritage, are so used to hearing something like this, that it may sound to us like a boring cliché. We don't stop to think about its importance. Thus it has little effect upon what we

призадумуватись над важливість такого мислення. Отже воно не має значного впливу на те, як ми думаємо, що ми говоримо і що чинимо. І так, доволі часто, люди – навіть такі, як ми, що знаходимося в Християнській спільноті – вже не враховують Бога в своїх планах а чинимо все, що нам подобається. Наприклад: скільки з-поміж нас далі вміщаємо Богослужіння в Церкві в своїх планах на **кожну** неділю?

Досить прийнято в пост-Християнському західному суспільстві голосити, що людина – автономна, що наша сила знаходиться у нас самих, що ми можемо зробити все те, чого тільки дійсно бажаємо. Ясно, що є певна вартість у такому думанню. Для того, щоб мати успіх у житті мабуть і треба того, щоб ми бачили себе сильними та такими, які спроможні давати раду зо всіма викликами життєвими. Але ж знаємо також, що важкі часи нарешті таки наспіють для кожного, без огляду на те, чи хочемо ми їх приймати та до них готувитися, чи ні (гл. Івана 21:18).

Досвід віруючих впродовж століть вказує на те, що віра в Бога, і постійне спілкування з Ним, сприяє почутті спроможності, яке необхідне для осягнення і передавання іншим довкола нас вартісного в житті, а не ослаблює його.

Сьогоднішня Євангелія закликає нас глибше задуматися над нашою залежністю від *Бога*. Це ж невід’ємна частина **дійсності**! Це читання нас спонукує знову й знову винаходити, що наша доля тако залежить від Бога, бо ж є така сила справ, над якими ми не маємо найменшої контролі. Ми можемо і ми повинні трудитися разом з **Ним**, щоб утішатися таким життям, для якого ми народилися, і так здобувати того, що справді вартісне й тривале.

think, say and do. It is quite common for people - even people like us in the Christian community - to leave God out of our plans and simply do whatever we want to do. For example: how many of us still keep worship in Church as a **normal** part of our plans for Sunday?

It is common in post-Christian Western society to declare that human beings are autonomous - that our power rests within ourselves, that we can do anything we truly want to do. Such thinking is not without some value. Effective living does seem to require that we see ourselves as being strong and capable of dealing with life's challenges. Yet we also know that difficult times will eventually come upon everyone, whether or not we wish to accept or prepare for them (see John 21:18).

It has been the experience of believers throughout the ages that faith in God and a constant relationship with Him, enhances rather than diminishes the sense of empowerment, which is so essential to achieving and contributing things of value in our lives - and to those around us.

Today's Gospel urges us to ponder more deeply how much we depend upon *God*. This is an essential part of **reality**! We are challenged to rediscover, over and over again, that our destiny – there are ever so many things that are simply beyond our control - is dependent upon God and we can and must work with **Him** to enjoy the sort of life for which we were born and so achieve what is truly valuable and lasting.